

**RACHEL
KUSHNER**

**KLUB
MARS**

PREKLAD
MARÍNA GÁLISOVÁ

Rachel Kushner

Klub Mars

Rachel Kushner
THE MARS ROOM
© 2018 by Rachel Kushner

TRANSLATION © Marína Gálisová 2020
COPYEDITING Lucia Halová, Martina Kubealaková
COVER © Barbora Šajgalíková
SLOVAK EDITION © Inaque 2020
ISBN 978-80-8207-089-0
ISBN E-BOOK 978-80-8207-090-6

Rachel Kushner
KLUB MARS

INAQUE

Cítim vzduch inej planéty.
Priateľské tváre, predtým obrátené ku mne,
sa rozplývajú v tme.

I

1

Noc v reťaziach býva raz do týždňa, vždy vo štvrtok. Raz do týždňa sa odohrá moment, ktorý je pre šesťdesiat žien kľúčový. Pre niektoré z tejto šesťdesiatky sa kľúčový moment neustále opakuje. Pre ne je to už rutina. Mne sa to stalo iba raz. Zobudili ma o druhej ráno a v putách, započítanú – Romy Leslie Hallová, väzenkyňa číslo W314159 – ma zaradili k ostatným na celonočnú jazdu cez údolie.

Keď náš autobus opustil areál väznice, prilepila som nos k drôtenému sklu, chcela som vidieť svet. Nebolo veľmi na čo pozerieť. Podchody a nájazdy, tmavé opustené bulváre. Na uliciach nikto nebol. Prechádzali sme takou hlbokou nocou, že semaforey nepreskakovali zo zelenej na červenú, iba stále oranžovo blikali. Priblížilo sa auto. Nemalo zapnuté reflektory. Prefrčalo popri autobuse, tmavý predmet s démonickou energiou. V mojom bloku v okresnej base bola baba, ktorá dostala doživotie len za to, že šoférovala. Nestrieľala, ona nie, opakovala každému, kto ju bol ochotný počúvať. Nestrieľala. Len šoférovala. To bolo všetko. Použili technológiu čítania ešpézetiek. Mali zábery z pouličnej kamery. V skutočnosti to bol len obraz auta v noci, pohybujúceho sa po ulici, najskôr so zapnutými reflektormi, potom s vypnutými. Ak šofér vypne reflektory, je to úmysel. Ak šofér vypne reflektory, je to vražda.

Tak neskoro nás neprevádzali bezdôvodne, mali veľa dôvodov. Keby mohli, vystrelili by nás do väznice v kapsule. Urobili by hocičo, aby ochránili bežných ľudí pred pohľadom na nás, bandu žien s putami a reťazami v autobuse úradu šerifa.

Keď sme vyšli na diaľnicu, niektoré mladšie baby ficali a posmrkávali. V klietke bola jedna, ktorá vyzerala, že je tak v ôsmom mesiaci tehotenstva, brucho mala také veľké, že museli predĺžiť reťaz, aby jej pripútali ruky k bokom. Štikútala a triasla sa, tvár zaliata slzami. Do klietky ju zavreli pre jej vek, aby ju ochránili pred nami ostatnými. Mala pätnásť.

Jedna žena vpredu sa obrátila k plačúcemu dievčaťu v klietke a zasyčala, ako keby striekala zo spreja chémiu proti mravcom. Keď to nepomohlo, skríkla.

„Dopekla, čuš!“

„Doriti,“ ozval sa človek oproti mne. Som zo San Francisca a transsexuáli pre mňa nie sú žiadna novinka, ale ten človek naozaj vyzeral ako muž. Plecia široké ako ulička v autobuse, na spodnej sánke brada. Tipovala som, že ju doviezli z oteckárne v okresnej, kam zatvárajú mužatky. Teda aj také ako on. Volal sa Conan, neskôr sme sa zoznámili.

„Doriti, prestaň, veď je to decko. Nechaj ju plakať.“

Žena zahriakla Conana, nech čuší, a potom sa pohádali a zasiahli bachari.

Niektoré ženy v base vytvárajú pravidlá pre všetky ostatné a žena, ktorá trvala na tichu, patrila k nim. Ak sa správate podľa ich pravidiel, vymyslia ďalšie. Ak sa ľuďom nevzopriete, napokon zostanete s prázdnyimi rukami.

Ja som sa už naučila neplakať. Pred dvoma rokmi, keď ma zatkli, som neutíšiteľne nariekala. Môj život sa skončil a ja som o tom vedela. Bola som prvú noc v base a stále som dúfala, že situácia ako zo zlého sna sa prelomí, že sa z nej prebudím. A stále som sa neprebúdzala do ničoho iného len do basy s poštatým matracom a trieskajúcimi dverami, plnej kričiacich bláznov a jačiacich alarmov. Dievča, ktoré so mnou bolo v cele a nebolo bláznivé, ma drsne potriaslo, aby som mu venovala pozornosť. Zdvihla som k nemu zrak. Obrátilo sa a zdvihlo si väzenské tričko, ukázalo mi tetovanie na krížoch. Stálo tam:

Drž hubu, doboha.

Na mňa to zabralo. Prestala som plakať.

Od mojej spolubývajúcej v okresnej base to bolo vlastne milé. Chcela mi pomôcť. Nie každý však dokáže držať hubu, a hoci som sa veľmi snažila, nebola som ako moja spolubývajúca, ktorú som si neskôr zaradila takmer medzi svätice. Nie kvôli kerke, ale kvôli oddanosti pravidlám.

Bachari ma v autobuse posadili k babe, ktorá bola biela ako ja. Moja spolusediaca mala dlhé, splasnuté a mastné hnedé vlasy a široký desivý úsmev, ako keby robila reklamu na bielenie zubov. Len málokto v base má biele zuby a nemala ich ani ona, ale mala ten veľkorysý a nevhodný úsmev. Nepáčil sa mi. Vyzerala s ním, akoby jej operačne odstránili časť mozgu. Predstavila sa mi plným menom, Laura Lippová, a dodala, že ju prekladajú z China do Stanvillu, ako keby sme pred sebou nemali čo tajiť. Odvtedy sa mi už nikdy nikto nepredstavil plným menom ani sa mi hneď pri zoznámení nepokúsil porozprávať o sebe niečo dôveryhodné, a ani ja to nerobievam.

„Lippová s dvomi p, je to meno môjho nevlastného otca, prijala som ho až neskôr,“ povedala mi, ako keby som sa na to pýtala. Ako keby mi také niečo mohlo pripadať dôležité či už vtedy, alebo hocikedy inokedy.

„Môj ozajstný otec sa volal Culpepper. Myslím Culpepperovcov z Apple Valley, nie z Victorvillu. Jasný, vo Victorville má jeden Culpepper opravovňu obuvi, ale nie je s ním príbuzný.“

V autobuse sa nesmie rozprávať. Ju to nezastavilo.

„Moja rodina žije v Apple Valley už tri generácie. Znie to super, nie, Apple Valley? Človek normálne cíti vôňu jablonoých kvetov a počuje bzukot včiel a spomenie si na jablčný mušt a teplý jablkový koláč. Na jesenné ozdoby, ktoré vždy od júla pchajú do výkladov v papiernictvách, pestré lístie, umelé tekvičky: lenže v Apple Valley sa väčšinou pečie a varí akurát tak perník. Ale nie v mojej rodine. To by ste boli vedľa. Culpepperovci sú slušní ľudia. Môj otec mal vlastnú stavebnú firmu. Na rozdiel od rodiny, do ktorej som sa vydala, tí – aha, aha! Lunapark!“

Práve sme míňali biele oblúky lunaparkovej dráhy, črtali sa na druhej strane širokej mnohoprúdovej diaľnice.

Keď som sa pred tromi rokmi presťahovala do Los Angeles, zábavný park mi pripadal ako brána k môjmu novému životu. Bol to prvý grandiózny obraz pri diaľnici rútiacej sa na juh, jasný, škaredý a vzrušujúci, ale už na ňom nezáležalo.

„V mojom bloku bola žena, ktorá v lunaparku kradla deti,“ rozhovorila sa Laura Lippová. „Aj so svojím cvoknutým mužičkom.“

Mala vo zvyku odhrňať si mastné vlasy z tváre bez toho, aby sa ich dotkla rukami, ako keby k nej boli pripojené elektrickým prúdom.

„Porozprávala mi, ako to robili. Ľudia im verili, tej žene a jej mužovi, lebo boli starí. Vieš si predstaviť, dvaja milučkí starkí, a taká matka nevie, kde jej hlava stojí, deti sa jej rozutekajú na všetky strany a ona musí odbehnúť za jedným z nich a stará pani – v CIW som s ňou bola v cele a ona mi to celé porozprávala – tam sedávala, štrikovala a ponúkla sa, že na dieťa dozrie. Len čo rodič zmizol z dohľadu, dieťa odvedli na vécko s nožom pod krkom. Stará pani so svojím mužom mali všetko premyslené. Decku nasadili parochňu, obliekli mu iné šaty a potom dvaja prefikani starčekovia vytrepali decko z parku.“

„To je strašné,“ hlesla som a pokúsila som sa od nej odtiahnuť, ako ma len reťaze pustili.

Aj ja mám dieťa, volá sa Jackson.

Svojho syna ľúbim, ale je ťažké naňho myslieť. Tak sa snažím nemyslieť.

• • •

Moja matka mi dala meno po jednej nemeckej herečke, ktorá v televíznom programe povedala bankovému lupičovi, že sa jej veľmi páči.

Veľmi, povedala herečka, veľmi sa mi páčite.

Tak ako nemecká herečka aj on tam bol v pozícii hosťa. Hostia sa zvyčajne nemôžu rozprávať medzi sebou, kým sedia na stoličkách vľavo od moderátorovho stola. Počas programu sa od neho odsúvali.

• • •

Začínaš tým vonkajším, povedal mi raz nejaký magor o príbrosch. Nič také som sa nikdy neučila, nikto ma to neučil. Ale on za rande so mnou platil a mal pocit, že za svoje peniaze nedostane protihodnotu, ak nebude celý večer hľadať rôzne drobné príležitosti, aby ma pokoril. Keď som v tú noc odchádzala z jeho hotelovej izby, vzala som si nákupnú tašku stojacu pri dverách. Nevšimol si to, asi si už povedal, že môže vypnúť po tom, čo ma toľko ponížoval, a len si lebeďiť v hotelovej posteli. Taška bola z obchodného domu Saks na Piatej avenue a obsahovala množstvo ďalších tašiek, vo všetkých boli darččky pre ženu, podľa mňa jeho manželku. Nudné a drahé oblečenie, aké by som nikdy nenasila. Vyniesla som tašku cez hotelovú halu a vonku som ju šmarila do smetiaka, keď som kráčala k autu, ktoré som predtým zaparkovala o niekoľko blokov ďalej v garáži, lebo som nechcela, aby sa ten chlapík o mne čokoľvek dozvedel.

• • •

Na vonkajšej stoličke v tom televíznom programe sedel bankový lupič, ktorý prišiel porozprávať o svojej minulosti, a nemecká herečka, ktorá sedela na vedľajšej, sa k nemu obrátila a priznala sa, že sa jej veľmi páči.

Herečka sa nerozprávala s moderátorom, ale s bankovým lupičom a matka mi dala meno po nej.

• • •

Myslím si, že sa mojej krádeži tašky s nákupom potešil. Odvtedy sa totiž so mnou chcel stretávať pravidelne. Chcel zažiť, že má milenku, a mnohé moje známe to považovali za zlatý štandard: takíto muži vám zaplatili toľko, že ste mohli mať na rok pokoj s nájomným; stačil jeden a boli ste za vodou. Na rande s ním som šla, lebo ma presvedčila stará kamoška Eva. Niekeddy, aspoň nakrátko, sa javí ako lákavé to, čo chcú iní ľudia, ale potom sa to rozplynie zoči-voči tomu, čo chcete vy. Tej noci — kým chren zo Silicon Valley predstieral medzi nami mileneckú dôvernosť, čo znamenalo, že so mnou musí zaobchádzať ako

s handrou, musí mi opakovať, že som istým „ordinárnym“ spôsobom pekná, musí sa svojimi peniazmi pokúšať nado mnou nadobudnúť spoločenskú prevahu, ako keby sme mali vzťah, ale keďže za to platil, komunikovali sme, ako chcel on, a mohol mi kázať, čo mám hovoriť, ako kráčať, čo si objednať, ktorou vidličkou to jesť, čo predstierať, že mi vyhovuje v posteli – uvedomila som si, že byť milenkou nie je nič pre mňa. Prachy budem aj naďalej zháňať ako striptérka v klube Mars na Market Street. Niežeby ma zaujímalo, čo z toho je poctivá robota, len čo ma menej odpudzuje. Z tancovania pre klientov som vedela, že obtierať sa o chlapa je ľahšie, ako sa s ním rozprávať. Každý z nás má iné osobné štandardy a môže ponúknuť druhým iné veci. Ja nemôžem predstierať priateľstvo. Nechcela som, aby ma niekto bližšie spoznal, hoci dvom chlapom som hodiť aspoň omrvinky. Prvý bol Jimmy Brada, vyhadzovač, ktorý žiadal len to, aby som sa tvárila, že jeho sadistický zmysel pre humor je normálny. A Šípka, šéf nočnej, lebo nás oboch bavili klasické autá a on stále hovoril, že ma raz vezme na Hot August Nights v Rene. Bol to len taký žartík a on bol len šéf nočnej. Hot August Nights. Ani to nie je typ autičkárskeho zrazu, ktorý by ma bavil. Chodievala som na terénnu šou do Sonomy s Jimmym Darlingom, jedávala som hotdogy a pila čapované pivo, kým rýchle autá špliechali blato na plot z pletiva.

Niektoré baby z klubu Mars chceli stálych zákazníkov a vždy sa ich nejako pokúšali získať. Ja som nechcela, ale aj tak mi jeden prischol. Kurt Kennedy. Chuj Kennedy.

Niekedy si vravím, že San Francisco je prekliate. Väčšinou si ho predstavujem ako úbohú dieru. Ľudia tvrdia, že je krásne, ale krásu vidia iba novoprišelci a vôbec nie tí, ktorí tam museli vyrastať. Napríklad záblesky modrého zálivu v pasážach medzi domami na ulici, ktorá sa ovíja okolo zadnej časti parku Buena Vista. Neskôr, z väzenia, som si ten výhľad vedela predstaviť, ako keby som neviditeľná kráčala mestom. Dom za domom som si obzerala všetko, čo sa dalo, pritláčala som tvár k bránam viktoriánskych víl na východnom okraji parku Buena

Vista, kde modrú farbu vody zjemňoval slabulinký pozostatok hmly, bozk vlhkosti, ligot. Na slobode som tieto výhľady neobdivovala. Keď sme dospievali, park bol pre nás miesto, kam sa chodilo piť. Kde sa pretŕčali starší muži a potom sa odkrádali na matrace skryté pod kríkmi. Kde chalani, ktorých som poznala, týchto starších pretŕčajúcich sa mužov mlátili a jedného aj zhodili z útesu, ale až potom, čo im kúpil basu piva.

Z Desiatej avenue v Morage, kde som bývala s matkou, keď som bola malá, sa dá vidieť Golden Gate Park, potom Presidio, matné červené bodky mosta Golden Gate a za ním strmé, zelenou pretkávané záhyby Marin Headlands. Vedela som, že všetci ostatní na celom svete považujú most Golden Gate za niečo výnimočné, ale pre mňa a mojich kamarátov neznamenal nič. Chceli sme sa len rozbiť. Mesto boli pre nás lepkavé prsty hmly, ktoré sa nám vkrádajú do oblečenia, neodbytné lepkavé prsty a veľké výbežky mokrého oparu valiace sa dolu Judah Street, kým som čakala pri pieskom posypaných koľajniciach na električku N, ktorá chodievala ako nočný spoj raz za hodinu, čakala som a čakala s blatom zaschnutým na okrajoch džínsov, s blatom z mlák na parkovisku pri pláži Ocean Beach. Alebo s blatom z Acid Mountain, hory, ktorú sme zliezali nadopovaní acidom, jasné, na čo iné by Acid Mountain bola? Zlý pocit z ubíjajúcej ťažoby, z bahna zaschnutého na spodku džínsov. Zlý pocit z fúkania koksu s cudzími ľuďmi v moteli v Colme pri cintoríne. Mesto boli mokré nohy a zvlhnuté cigy pri ožieračke v daždi v Grove. Dážď, pivo a krvavé bitky na Sviatok svätého Patricka. Granie po Bacardi 151 a rozseknutá brada, ktorú mi dopriala betónová zátarasa v Miniparku. Nieкто sa predávkoval v spálni v beloškých barakoch na Great Highway. Nieкто mi priložil k hlave pištoľ, len tak, bezdôvodne, v Big Rec, kam ľudia chodia do parku hrať bejzbal. Bola noc a ten maniak sa k nám prilepil, kým sme sedeli a pili lacné pivo, taká typická situácia, že aj keby sa už nikdy potom nezopakovala, vôbec si nespomínam, ako presne sa vyriešila. San Francisco boli pre mňa McGoldrickovci, McKittrickovci, Boylovci, O'Boilovci, Hickovci, Hickeyovci a ich tetovačky *Erin go bragh*, bitky, ktoré začínali a vyhrávali.

• • •

Náš autobus prešiel do pravého pruhu a začal spomaľovať. Vystupovanie sa konalo pri odbočke k lunaparku Magic Mountain.

„Berú nás na atrakcie?“ spýtal sa Conan. „To by bolo super.“

Magic Mountain bol vľavo, na druhej strane diaľnice. Vpravo bolo mužské nápravnovýchovné zariadenie. Náš autobus odbočil doprava.

Svet sa rozdelil na dobrých a zlých, navzájom spojených. Zábavný park a okresná basa.

„Ale akože aj tak super,“ pokračoval Conan. „Nechcelo sa mi tam. Kurevsky drahé vstupné. Radšej sa vrátim do veľkého O. Or-lan-da.“

„Len počúvajte, čo trepe,“ ozval sa niekto. „V nijakom Orlande si nebol.“

„Ha, vysolil som tam dvadsaťtisíc,“ vyhlásil Conan. „Za tri dni. Vzal som tam svoju babu. Aj jej decká. Apartmán s vírivkou. Najdrahšie vstupenky. Steaky z aligátora. Orlando je fasa. Určite lepšie ako tento bus, to je isté.“

„Ty si si myslel, že ťa vezú do lunaparku,“ povedala žena pred Conanom. „Sprostý chuj.“ Mala potetovanú tvár.

„Doriti, aká si počmáraná. Už pri pohľade na našu skupinku by som tipoval, že z teba bude miss sympatia.“

Tskla a odvrátila sa.

• • •

Napokon mi o San Franciscu došlo, že som žila ponorená v kráse, iba som na ňu nedovidela. No aj tak som sa nikdy neodhodlala odísť, až kým ma k tomu neprinútil môj pravidelný zákazník Kurt Kennedy, ale kliatba toho mesta sa ma držala ďalej.

• • •

Inak to bola riadna chudera, tá herečka, po ktorej som dostala meno. Jej syn si pri preliezaní plotu presekol tepnu a v štrnástich rokoch zomrel, ona potom bez prestania pila, až sa v štyridsiatich troch pobrala za ním.

Ja mám dvadsaťdeväť. Štrnásť rokov je večnosť, ak sa teda

musím toľko dožiť. Tak či onak, ubehne viac ako dvojnásobok – tridsaťsedem rokov –, kým sa posadím pred podmienkovú komisiu, a ak mi tú podmienku dajú, môžem si začať odpykávať druhý doživotný trest. Dostala som dvakrát doživotie a šesť rokov navrch.

Neplánujem prežiť dlhý život. Ale nutne ani krátky. Vôbec nemám plány. Ide o to, existovať, či má už človek plán existencie alebo nemá, až kým existovať neprestane, a potom sú už všetky plány zbytočné.

Ale to, že neplánujem, neznamená, že nič neľutujem.

Keby som tak nezačala robiť v klube Mars...

Keby som tak nikdy nestretla Chuja Kennedyho...

Keby sa Chuj Kennedy nerozhodol, že ma bude prenasledovať...

Ale rozhodol sa, že bude, a neskôr s tým už odmietal prestať. Keby sa nič z toho nebolo stalo, nebola by som teraz v buse, ktorý ma viezť k životu v betónovej kobke.

Stáli sme na semafore za odbočkou. Za oknom bol akýsi matrac opretý o strom, o pieprovník. Ešte aj tieto dve veci, pomyslela som si, sa k sebe musia hodiť. Žiadne pieprovníky s čipkovanými konármi a ružovými plodmi nevidím bez špinavých starých matracov opretých o kmeň s kôrou ako dieliky puzzle. Všetko dobré sa musí nutne pokaziť, všetko musia pokaziť. Všetko sa kazí.

„Kedysi som si myslela, že sú všetky moje,“ povedala Laura Lippová s pohľadom upretým na opustený matrac. „Vozi-la som sa po Los Angeles, uvidela som na chodníku matrac a pomyslela som si, aha, niekto mi ho šlohol z postele! Aha, tam je moja posteľ, prebehlo mi hlavou... tam je moja posteľ. Zakaždým. Pretože fakt zakaždým vyzerala presne ako moja. Šla som domov a moja posteľ bola tam, kde som ju nechala, v spálni. Strhla som z nej paplón aj plachtu a skontrolovala som matrac, reku, či je naozaj môj, a fakt zakaždým bol. Vždy som ho našla na mieste, doma, aj napriek tomu, že som pred chvíľou videla totálne ten istý matrac vyšmarený vonku na ulici.

Mám taký pocit, že nie som jediná, že je to niečo ako masová halucinácia. Všetky matrace poťahujú presne tou istou látkou a rovnako ich aj prešívajú a človek si potom okamžite pomyslí, že aha, môj matrac, keď ho uvidí vyhodený niekde pri odbočke z diaľnice. Akože, preboha, na kieho sem vliekli môj matrac?“

Minuli sme osvetlený bilbord: TRI OBLEKY 129 DOLÁROV. To bolo meno firmy. Tri obleky 129 dolárov.

„Tam človeka oháknu. Vyjdeš odtiaľ jak riadny coolman,“ vyhlásil Conan.

„Odkiaľ vzali tohto magora?“ spýtal sa niekto. „Takto tárať o lacných oblekoch.“

Odkiaľ nás vôbec vzali. Všetci sme to vedeli a nikto to nemienil povedať. Nikto okrem Laury Lippovej.

„Chceš vedieť, čo robili s tými deťmi?“ spýtala sa ma Laura Lippová. „Stará pani a jej šibnutý mužiček z lunaparku Magic Mountain?“

„Nie,“ odsekla som.

„Tomu neuveríš,“ pokračovala. „Je to neľudské. Oni ich...“

Z reprákov v autobuse zaburácal oznam. Máme zostať na sedadlách. Autobus sa chystal zastaviť a vypustiť troch mužov, ktorí boli po jednom v kliečkach vpredu. Počas presunu na nich aj na nás mierili pištoľami.

„Sú tu šialení týpkovia,“ povedal Conan. „Ja som tu trčal šesť mesiacov.“

Žena pred Conanom sa rozčúlila, úplne jej preplo. „Ty si fakt chlap? Fakt? Doriti. Dozorca! Dozorca!“

„Nevyskakuj,“ zahriakol ju Conan. „Som na správnom mieste. Teda, na nesprávnom mieste. Nie je správne, ani náhodou. Ale už mi opravili záznam. Najskôr to poplietli a švihli ma dolu k džentlmenom, do Centrálnej mužskej basy. Normálny omyl.“

Ozval sa smiech a odfrkávanie. „Teba dali za mreže k chlapom? Fakt si mysleli, že si muž?“

„A nielen do okresnej. Bol som v štátnej base vo Wascu.“

Uličkou sa šírila vlna nedôvery. Conan len mykol plecóm. Neskôr som sa dozvedela podrobnosti. Conana naozaj strčili

do mužskej basy, teda aspoň do prijímača. Naozaj im pripadal ako muž a presne tak som o ňom aj ja uvažovala od chvíle, keď som ho spoznala.

• • •

Oľutovala som klub Mars aj Kennedyho, ale sú aj iné veci, ktoré by som akože mala ľutovať alebo to odo mňa očakávate, ale neľutujem ich.

Roky, ktoré som strávila na drogách a s nosom v knihách z knižnice, určite neľutujem. Nebol to zlý život, hoci by som sa k nemu asi nechcela vrátiť. Mala som príjem zo striptízu a mohla som si kúpiť, čo som chcela, a ja som chcela drogy, a ak ste nikdy nevyskúšali heroín, mám pre vás novinku: dáva vám dobrý pocit zo seba, najmä zo začiatku. Aj dobrý pocit z iných ľudí. Najradšej by ste dali šancu celému svetu, vzali ho s nehou a rešpektom na milosť. Nič iné vás tak neupokojí. Môj prvý zážitok tohto typu bol s morfínom, s tabletkou, ktorú niekto rozpustil na lyžičke a pomohol mi ju vstreknúť do žily, chlapík menom Bill, a nemala som o ňom ktovieakú mienku ani od drogy som veľa nečakala, ale starostlivosť, s akou mi podviazal ruku a našiel žilu, s akou zabodol ihlu, tenučkú a jemnú, celý tento zážitok s úplne náhodným týpkom, ktorého som už viac nevidela a ktorý mi v opustenom dome vstrekol drogu, bol presne to, čo si dievča vysníva o láske.

„Budeš po ihle ako na ihlách,“ šepol mi. „Zdrapí ťa to za šiju.“ Zdrapilo ma to za šiju, pevne ako do kuchynských klieští, potom sa cezo mňa zhora nadol rozšírilo teplo. Zalial ma ten najosviežujúcejší pot v živote. Zaľúbila som sa. Tie roky mi nechýbajú. Len chcem, aby ste o tom vedeli.

• • •

Len čo sme vyšli naspäť na diaľnicu, odtiahla som sa čo najďalej od Laury Lippovej a zažmurila som oči. Päť minút po tom, ako som sa pokúsila zaspáť, mi znovu začala šepkať do ucha.

„Celá táto situácia vznikla, lebo mám bipolárku,“ povedala. „Teda ak ti bolo niečo čudné. Asi bolo. Je to v chromozómoch.“

Možno povedala skôr „chromozomické“. Lebo pri takých ľuďoch som sa teraz ocitla. S ľuďmi, ktorí všetko považovali za